

»Det var ikke en klat, men mere en spytsky med spredehagl«

På anklagebænken i sal 32 i Københavns Byret sidder en mand tiltalt for at spytte på en billetkontrollør i metroen

Af Signe Bøtzau Paulsen • Illustrationer: Mia Mottelson

Tiltalte

Siger, at han var beruset, men nægter at have spyttet kontrolløren i ansigtet

Anklageren

Kræver 30 dages ubetinget fængsel

Forsvareren

Finder det ikke bevist, at tiltalte spyttede på kontrolløren med vilje. Kræver frifindelse

Vidnet

Er overbevist om, at tiltalte spyttede ham i ansigtet med fuldt overlæg

I retten

Hvert år afgør de danske domstole titusindvis af sager, hver med sin egen bagvedliggende historie.

Det havde været en våd aften, da E en majmorgen midt i myldretiden var på vej hjem med metroen. Godt beruset og med en telefon, der var løbet tør for strøm, kunne han ikke fremvise sit digitale månedskort, da kontrolløren kom forbi.

En ophedet diskussion kulminerede i, at E angiveligt spyttede kontrolløren i hovedet. En forbrydelse, der ifølge anklageren er vold mod en person i offentligt embede, hvilket forøger strafammen betragteligt, da sådan en forbrydelse i teorien kan udløse op til otte års fængsel.

Fem minutter forsinket går retssagen i gang. E er en høj mand i midt-40'erne, der er født og opvokset i Sudan, men kom til Danmark i 2001. Efter anklagen er læst op, indfinder E sig i vidneskranken iført gråtrøje.

Anklageren begynder med sine spørgsmål at rekonstruere, hvad der skete den morgen for snart et halvt år siden.

»Kontrolløren beder mig om at vise billet eller stige af, og det vil jeg ikke.«

»Hvad sker der så,« spørger anklageren.

»Han hidser sig op og begynder at råbe. Så jeg går ned i den anden ende af metroen.«

»Hvorfor?«

»Fordi jeg vil undgå at skabe dårlig stemning og forværre situationen.«

E fortæller, at han lidt efter igen bliver passet op af kontrolløren, der også har ringet efter politiet.

Da E bliver samlet op af politiet, erkender han ifølge afhøringsrapporten at have spyttet kontrolløren i ansigtet. Men det mener E ikke, at han har sagt.

»Overhovedet ikke. Det har jeg ikke gjort,« fastholder han.

Godt beruset

Forsvareren spørger ind til E's alkoholindtag.

»Hvor meget havde du drukket?«

»Rigtig meget. Jeg var godt beruset,« fortæller E.

»Hvor tæt stod du på kontrolløren under jeres samtale?«

»Vi stod og talte med hinanden med cirka den her afstand mellem vores hoveder,« svarer E, mens han holder hænderne op foran sig og måler omkring 40 centimeters afstand i luften.

Forsvareren forsøger at afklare, om der ved et uheld kan være røget mundvand ud af hans mund.

»Jeg kan ikke huske det. Jeg kan ikke udelukke, at der er kommet spyt ud, mens vi har talt, men hvis der er, var det ikke med vilje,« fortæller E.

Som et barn, der rækker tunge

Sagens offer og eneste vidne, billetkontrolløren K, overtager tiltaltes plads i vidneskranken. Han er iført sort læderjakke og hvide sko med en tyk, rød stribe. Anklageren spørger, hvad han oplevede.

»Jeg lægger mærke til tiltalte i metroen, fordi han virker ude af sig selv og opfører sig underligt. Han har heller ikke mundbind på, selv om man skulle det på tidspunktet.«

Og så når de til sagens kerne: spytssituationen, der angiveligt er foregået ved en metrodør, da tiltalte er på vej ud.

»Han vender sig om og spytter mig i ansigtet.«

»Hvor mærker du det?« vil anklageren vide.

»Jeg kan mærke, at det bliver spredt ud over mit ansigt,« siger K, der fortæller, at han både har set og hørt lyden af spyttet.

Da forsvareren tager over, vil han have endnu flere detaljer.

»Det var ikke en klat, men mere en spytsky med spredehagl. Som et barn, der rækker tunge,« forklarer K, mens han laver en grimasse.

»Altså som et barn, der laver sådan en pruttelydsting,« spørger forsvareren og rækker tunge ad manden i skranken.

»Tiltalte siger, at han ikke kan afvise, at der kommer lidt spyt med ud, da I snakker sammen. Er du overbevist om, at det er med vilje?«

»Han spytter for at spytte. Det er sådan, jeg opfatter det,« fastslår K.

Blanke øjne

Da K har forladt retssalen, kommer de afsluttende bemærkninger fra anklager og forsvarer. Førstnævnte vil have E dømt, fordi E har erkendt at være så beruset, at han ikke kan huske detaljerne, og K's vidneforklaring er troværdig og detaljeret. Forsvareren ønsker E frikendt på grund af manglende beviser, og fordi sagen er ren påstand mod påstand. Dommerne forlader lokalet for at træffe afgørelse.

Som sekunderne tikker af sted på uret over døren, bliver E mere rastløs. Hænderne, der før lå roligt foldet på bordet eller hev lidt i skægget på hagen, fifler nu rundt med en telefon. Han rejser sig hurtigt, da dommerne vender tilbage. E kendes skyldig, får en straf på 30 dages ubetinget fængsel og en advarsel om udvisning.

Da E og hans forsvarer går ud for at drøfte, om dommen skal ankes, er E's øjne blanke. Stemmen fra gangen højrystet og frustreret. E vil anke dommen til landsretten.

modernetider@information.dk